

עפ"ת 24193/03/23 - יוסף נאהד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 24193-03-23 נאהד נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 11250667166

בפני כבוד השופט עמיהט י' צלקובסקי
מעוררים יוסף נאהד
ע"י ב"כ עווה"ד עלי דאהוד
נגד מדינת ישראל
משיבים ע"י ב"כ עווה"ד גבי פאר

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט השלום לטעבורה (כב' השופט הבכירה א' וישקון) בתע' 5124-01-22 מיום 17.1.23 לפיה נדחתה בקשה המערער מיום 27.12.22 לbijtol פסק דין שנית בהיעדרו ביום 10.1.22 בגדרו הורשע בעבירה של נהגה ללא רישיון נהיגה תקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, שפקע מעל שנתיים ימים - והוטלו עליו 24 חודשים פסילת רישוי נהיגה בפועל, קנס בסך של 3000 ₪ או 30 ימי מאסר, וכן פסילה מותנית. על פי עובדות כתוב האישום נהג המערער ברиск ממשא ביום 21.12.21 כאשר רישוי הנהיגה שלו פקע בחודש יוני 2019.

בגזר הדין צוין כי "מתחם עונשי נع בין 3 חודשים פסילה לבין 12 חודשים פסילה. לנוכח 164 הרשעות קודמות אין מנוס מן הקביעה כי למרות היומו נהג מקטוציאי, בחר הנאשם לבצע עבירות כארוח חיים. אין להתעלם מכשלוחובתו 2 עבירות זהות משנה 2020...".

המערער טען כי לא התקציב לדין בבית משפט קמא, מאחר שפנה למשטרה לצורך בדיקת טענתו כי היה ברשותו רישיון נהיגה זמני בין התאריכים 10.11.2019 עד 9.5.20. המערער סבר לפיכך, כי הוא פטור מהתקציבות למשפטו, כל עוד נמשכת הבדיקה המשפטית, ורק כאשר קיבל דרישת לתשלום חוב בשל הקנס שהושת עליו, הבין כי נשפט בהיעדרו. עוד עלו על ידו טענות בקשר לדרך ערכית הדוח על ידי השוטר.

בהחלטה מיום 17.1.23 נדחתה טענת המערער, ונקבע כי לא המציא כל ראייה כי פנה למשטרה, וטענותיו כנגד האשמה המיוחסת לו סותרות.

בערעור חזר וטען ב"כ המערער כי המערער סמרק על דבריו "נציג המשטרה" כי לטפל בדוח, ולפיכך לא התקציב לדין, וכי תקופת פקיעת הרישוי הייתה במשך שנה וחצי, נכון הרישוי הזמן שהייתה בידו, ולא מעל שנתיים כפי שייחס לוט בכתב האישום. ב"כ המערער טען בטענה, כי עונש הפסילה שהוטל מכוביד, והוצגה פסיקה של בית משפט לטעבורה לפיה הוטלו תקופות פסילה קצרות יותר, גם במקרים חמורים של פקיעת רישוי נהיגה למשך שנים.

ב"כ המשיבה טען כי החלטת בית משפט קמא מבוססת, וכי לנוכח עברו של המערער אין מקום להתערב בעונשו.

אכן, אין ממש בטענת המערער לעניין אי ההתיצבות. המערער אינו חולק על כך שידע על מועד הדיון וגם אם פנה למשטרת לבירור העבירה, הרי שלא היה פטור מההתיצבות, או מהגשת בקשה לדחית הדיון, והמערער פנה בבקשתה לביטול פסק הדיון רק قريب לשנה לאחר שהתקיים הדיון בהיעדרו. המערער אינו טוען בនוסף, כי היה ברשותו רישויון נהיגה תקין, ו"הלהקה היא, כי החזקת רישיון נהיגה זמני אינה עצרת את מרוץ התקופה למנ מועד פקיעת הרישיון (ראה רע"פ 6549/06 לירן שגיא נ' מדינת ישראל (5.10.2006) רעפ 1525/09 משה אגוזי נ' מדינת ישראל (23.3.2009)). בנסיבות אלה גם לא מתקיים חשש לעיוות דין הנוגע לגופה של אשמה.

עם זאת מצאתי מקום לקבל את הערעור ככל שהוא נוגע לתקופת הפסילה שהוטלה. כפי שצווין לעיל, קבוע בית משפט קמא כי הרף העליון של מתחם עונש הפסילה הוא 12 חדשים, ומשכך הוטלה על המערער תקופה פסילה כפולה מהמתחם שנקבע, ככל הנראה, נוכח עברו המכובד. בית משפט קמא לא נימק החלטתו ובין אם פעל על פי הוראת סעיף 40ה לחוק העונשין, תש"ז-1977, בשל צרכי הגנה על שלום הציבור, ובין אם לצורכי הרתעה אישית של המערער מכוח סעיף 40, הרי שמידת העונש חורגת מהמטרתו בהוראות אלה.

לאחר עיון בפסיכה הנוגגת (ראו למשל, עניין **משה אגוזי** שהוזכר); בהינתן משך פקיעת הרישיון; ולאחר שקיים העבר המכובד, מצאתי הצדקה להפחחת העונש, באופן שתקופת הפסילה תהיה למשך 10 חודשים בפועל, חלף תקופה הפסילה בת ה- 24 חודשים שנקבעה על ידי בית משפט קמא. יתר העונשים ישארו ללא שינוי.

הערעור מתקבל כפוף לאמור.

המציאות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, א' סיון תשפ"ג, 21 Mai 2023, בהעדר הצדדים.